

II.

На другия денъ майката даде на Петърча една бѣла паричка, за да си купи една играчка.

Той излѣзе съ слугинята и съ малката си сестра и трѣгна къмъ дюкянитѣ, дѣто имаше играчки. Въ пѣтя Петърчо си науми снощната приказка и почна да повтаря: „*Не искамъ вече да слушамъ моятъ господинъ!*“ Той отваряше често пѣти рѣката си и се радваше на хубавата си паричка.

На пѣтя застигнаха едно момиченце, което търсѣше нѣщо и плачеше съ гласъ. Слугинята го запита защо плаче, но едвамъ се разбра отъ разплаканото дѣте, че то изгубило паритѣ, съ които щѣло да купи хлѣбъ.

— Азъ се радвамъ, каза Петърчо, че моитѣ пари сж тукъ. И като стисна по добръ бѣлата си паричка, той повтаряше: „*Не искамъ вече да слушамъ моятъ господинъ.*“

Слѣдъ малко той опѣна прѣстилката на слугинята и рече:

— Дайте на това момиченце малко пари да си купи хлѣбъ!

— Нѣмамъ при себе си, отговори слугинята

III.

Ето че приближиха дюкянитѣ и влѣзоха въ единъ. Петърчо съ радостъ разгледваше: шарени топки, кончета, камшичета, саблички, колца, тъпанчета и други играчки. По едно врѣме той стѣпи на прѣсти, за да стигне ухото на слугинята и рече:

— Хайде си, хайде да минемъ пакъ покрай онова момиченце!